

[Hækkerup.]

med det samme sige, at vi fra vor Side er noget skeptiske. Naar jeg ser paa Bestemmelserne i § 1, er jeg noget bange for, at dette Nævn, for at sige det rent ud, bliver et Omsvøbsdepartement. Der staar vel i Lovforslagets § 1, Stk. 1, at Udlændingsnævnet skal træffe Afgørelse i de Sager, der nævnes i Bestemmelsen, men det fremgaar jo klart af Bestemmelsen, at Nævnet ikke har den endelige Afgørelse. Ikke alene kan Nævnet, selv naar det er helt enig, indanke sin Afgørelse for Justitsministeren, men ethvert dissentierende Mindretal har den samme Ret. Dertil kommer, at § 1 i Stk. 4 indeholder den afgørende Bestemmelse, at enhver af Nævnet truffen Afgørelse kan indbringes for Justitsministeren af den, hvem Afgørelsen vedrører. Og den, hvem Afgørelsen vedrører, er jo ikke alene den paagældende Udlænding, men ogsaa andre, der har en retlig eller anden Interesse i Spørgsmaalet, f. Eks. Paarørende her i Landet, en Arbejdsgiver her i Landet eller andre. Jeg tror derfor, hvis man skal opretholde Bestemmelsen, at man ikke alene skal overveje en ændret Sammensætning af Nævnet, men ogsaa ændre Nævnets Beføjelser.

Det sagkyndige Udvalg har udførligt argumenteret for Oprettelsen af dette Nævn, og jeg vil gerne knytte et Par enkelte Bemærkninger til denne Argumentation. Man fremfører først, at man ved Oprettelsen af dette Nævn tilsigter at undgaa en for ensidig politimæssig Bedømmelse af disse Sager. Jeg kan nu meget vel se, at der er meget i denne Argumentation om, at man skal undgaa en saadan ensidig politimæssig Bedømmelse, men naar Udvalget selv hævder, at det egentlig gaar meget godt, som det gaar, og ikke har nogen væsentlig Kritik at rette, saa er dette Argument i Udvalgets Mund ikke meget værd.

Dernæst hedder det i Bemærkningerne, at Justitsministeren ønsker Bistand fra det mest muligt sagkyndige Organ, og at Justitsministeriet ønsker Aflastning gennem dette Organs Afgørelser paa egen Haand. Af det, jeg allerede har sagt om Afgørelsernes endelige Karakter, vil man forstaa, at jeg ikke kan tillægge den sidste Del af dette Argument nogen væsentlig Vægt. Og hvad det første angaar, rejser sig det Spørgsmaal, som ogsaa nævnes i Bemærkningerne, om man gennem dette Nævn kan undgaa at sende Sagerne til Erklæring i andre Ministerier. Derom vil jeg gerne sige, at det tror jeg ikke. Den hidtidige Praksis har jo, hvor det f. Eks. drejede sig om Ar-

bejdstilladelser, været den, at man hørte Arbejdsdirektoratet, som derefter forelagde Sagen for de interesserede Arbejdsløshedskasser, og selv om den Beskyttelse, man herved søgte, nu vel er af mindre Betydning, rent bortset fra den øjeblikkelige Arbejdsløshed, tror jeg alligevel, at man ogsaa fremtidig vil anse det for naturligt at spørge Arbejdsløshedskasserne og Arbejdsdirektoratet — og det ganske uanset, hvilken Mening man har om de Erklæringer, der kommer derfra. Og drejer det sig om andre Arbejdstilladelser vedrørende mere overordnede Stillinger, hvor man lader Handelsministeriet udtale sig, skulde jeg kende Handelsministeriet daarligt, om dette ikke ogsaa fremtidig vilde høre saavel Grosserer-Societetet som Industriraadet og andre. Ogsaa Indenrigsministeriet kan der være Tale om at høre, naar disse Problemer nærmer sig det indfødsretlige, og jeg vilde dog tro, det var mest praktisk, at man her havde Kontakt med Rigspolicehøvedens Indfødsretskontor, som jo alligevel gennemgaar alle disse Sager.

Endelig anfører man som et fjerde Argument, at man ønsker, at Nævnet skal følge med i alle de Forhold, der vedrører de herboende Udlændinge eller rører sig i Landene omkring Danmark — et Argument, hvis Værdi jeg ikke vil underkende; men jeg har mine Tvivl om, hvorvidt Nævnet vil kunne løse denne Opgave.

Den højtærede Justitsminister har til Udvalgets Argumenter føjet nogle selv, idet Ministeren i sin Fremsættelsestale siger, at han i den Tid, han har haft med disse Forhold at gøre, har følt noget utilfredsstillende, noget ikke helt betryggende ved, at disse til Dels livsvigtige Afgørelser blev truffet af en enkelt Person. Over for dette vil jeg gerne sige, at man kan anføre den principielle Betragtning, at det rigtigste maaske netop er, at en enkelt Person, nemlig den politisk ansvarlige Justitsminister, har dette Ansvar. Jeg vil derfor anse det for rigtigt, at vi i det Udvalg, jeg regner med vi faar om denne Sag, indgaaende drøfter, om ikke dette Princip til syvende og sidst er det rigtigste.

Naar den højtærede Justitsminister saa følger til, at det vil være en langt mere betryggende Løsning, om Sagen gennemdrøftes i et snævert Kollegium af kyndige Embedsmænd, som foruden de strengt saglige Hensyn vil kunne tage de almenmenneskelige og humanitære Hensyn i Betragtning, vil jeg gerne sige, at jeg nødigt vilde være den, der havde sagt, at den højtærede Justitsminister — og for den Sags Skyld